

Sygn. akt III AUa 1592/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek - Bujak (spr.)
Sędziowie	SSA Ewa Piotrowska SSA Jolanta Ansion
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013 r. w Katowicach

sprawy z odwołania J. H. (J. H.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 26 października 2010 r. sygn. akt X U 2390/09

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie,

2. z asądza od ubezpieczonego J. H. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje.

/-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA J. Ansion

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt III AUa 1592/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 września 2009r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu J. H. prawa do emerytury pomostowej powołując się na przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych

(Dz. U. z dnia 31 grudnia 2008r. Nr 237 poz. 1656) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), bowiem dołączone do wniosku zaświadczenie lekarskie z dnia 30 października 2008r. nie potwierdza w sposób nie budzący wątpliwości utraty zdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 4-12 załącznika do ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż pomiędzy orzeczeniem lekarza medycyny pracy a rozwiązaniem stosunku pracy musi istnieć związek przyczynowy. Zdaniem organu rentowego, wydanie takiego orzeczenie powinno poprzedzać rozwiązanie stosunku pracy.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się jej zmiany dołączając skorygowane zaświadczenie lekarskie.

Wyrokiem z dnia 26 października 2010r. (sygn. akt XU 2390/09) Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej poczynając od dnia 25 czerwca 2009r.

Zdaniem Sądu I instancji, sporna kwestia w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy ubezpieczony spełnia warunek wymieniony w pkt 3 przepisu art. 7 cytowanej ustawy, tzn. czy jest on niezdolny do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy. Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd Okręgowy powołał dowód w postaci opinii biegłego z zakresu medycyny pracy i chorób wewnętrznych dr W. S.. Na podstawie opinii biegłego ustalił, że stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia czynią go osobą całkowicie niezdolną do prac w szczególnych warunkach wymienionych w punktach 4-12 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych. Przy czym, stwierdzona niezdolność istniała zarówno w dacie rozwiązania stosunku pracy jak i w dacie wydania zaskarżonej decyzji. Wobec tego Sąd stwierdził, że spełnia on wszystkie warunki przewidziane cytowaną ustawą do przyznania emerytury pomostowej. Nadto, Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie podziela stanowiska organu rentowego w kwestii, iż pomiędzy zaświadczeniem lekarza medycyny pracy o niezdolności do wymienionych w przepisie prac a rozwiązaniem stosunku pracy musi istnieć związek przyczynowy. Art. 7 wymienia taksatywnie warunki nabycia prawa do emerytury pomostowej i z brzmienia tego przepisu nie wynika, że orzeczenie lekarza medycyny pracy winno być wydane przed rozwiązaniem stosunku pracy.

Apelację od przedstawionego orzeczenia złożył organ rentowy.

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2011r. (sygn. akt III AUa 13/11) Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił apelację.

Sąd stwierdził, że bezsporne było, iż ubezpieczony przedłożył zaświadczenie lekarskie z dnia 30 października 2008r., stwierdzające, że od 1 listopada 2008r. nie jest zdolny do wykonywania pracy w warunkach szczególnych (k. 23 a.r.). Bezspornym było również, że ubezpieczony przedstawił skorygowane zaświadczenie lekarskie z dnia 30 października 2008r., gdzie w istocie wskazano, że od dnia 30 października 2008r. ubezpieczony nie może wykonywać pracy w warunkach szczególnych wymienionych w pkt 10-12 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych (k. 1 a.s.). Wobec powyższych ustaleń, decyzja z dnia 16 września 2009r. była niezasadna i niezgodna z obowiązującymi przepisami, gdyż ubezpieczony spełniał wszystkie konieczne przesłanki do przyznania prawa do emerytury pomostowej. Analiza art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008r. Nr 137 poz. 1656) prowadzi bowiem do wniosku, iż nie ma w omawianym artykule zawartego warunku, który wyraźnie wskazywałby na fakt, iż zaświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 3 musiało zostać wystawione w czasie trwania stosunku pracy na konkretnym stanowisku pracy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, rzetelna opinia biegłego lek med. W. S. (k. 35-38 a.s.) stanowi mocną podstawę ustalenia, że niezdolność ubezpieczonego do pracy

w warunkach szczególnych na stanowiskach wymienionych w punktach 4-12 załącznika nr 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych miała miejsce już w dniu 3 września 2009r., tzn. w dniu kiedy wydana została decyzja ZUS. Istotnie biegły dla wzmocnienia swojego stanowiska posługuje się zaświadczeniem wydanym w dniu 30 października 2008r., lecz ocenia je jedynie przez pryzmat schorzeń ubezpieczonego, a nie odnosi się do dokonanej w nim kategoryzacji z punktu widzenia przepisów cytowanej ustawy pomostowej. Powyższe powodowało, że całościowa analiza opinii biegłego w istocie pozwalała na uznanie jej za rzetelną, obiektywną i prawidłowo uzasadnioną. W ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza przepisów ustawy o emeryturach pomostowych prowadzi do wniosku, iż jednym z warunków koniecznych do przyznania prawa do emerytury pomostowej jest wykonywanie po dniu 31 grudnia 2008r. pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 (zgodnie z załącznikiem Nr 1 lub 2) cytowanej ustawy. W aktach osobowych ubezpieczonego znajduje się pismo z dnia 30 września 2008r., z którego wynika, że umowa o pracę pomiędzy ubezpieczonym J. H. a Hutą (...) S.A. w Likwidacji została rozwiązana z dniem 31 stycznia 2009r. za uprzednim trzymiesięcznym wypowiedzeniem, którego okres rozpoczął się w dniu 1 listopada 2009r. (k. 5 a.os.). Również w trakcie rozprawy przed Sądem Apelacyjnym ubezpieczony podniósł, że faktycznie rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło 31 stycznia 2009r. (k. 88-89 a.s.). Skoro zostało ustalone, że ubezpieczony pracował po dniu 31 grudnia 2008r. zgodnie z wymogami ustawy o emeryturach pomostowych, to tym samym, uznać należało, że spełnił przesłanki do przyznania prawa do emerytury pomostowej w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008r. Nr 137 poz. 1656).

Organ rentowy wniósł skargę kasacyjną, opierając ją na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 382 k.p.c. w związku z art. 235 k.p.c., polegającego na wydaniu wyroku przez Sąd II instancji z pominięciem części materiału dowodowego stanowiącego podstawę wyroku Sądu I instancji, tj. świadectwa pracy, z którego wynika, że ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy w dniu 31 października 2008r., co doprowadziło do zmiany przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy w zakresie daty rozwiązania stosunku pracy, która to zmiana nastąpiła bez ponownej całościowej oceny dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w konsekwencji prowadząc do ustalenia, iż ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31 grudnia 2008r. i oddalenia apelacji organu rentowego z naruszeniem art. 385 k.p.c. Organ rentowy ponadto podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię przepisów - art. 7 pkt 3 w związku z art. 4 pkt 7 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych, polegającą na przyjęciu przez sądy I i II instancji stanowiska, zgodnie z którym pracownik wykonujący w hutnictwie prace w szczególnych warunkach wymienione w pkt 4-12 załącznika nr 1 do wskazanej wyżej ustawy, nabywa prawo do emerytury pomostowej jeżeli została spełniona przesłanka rozwiązania stosunku pracy nawet wówczas, jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nie pozostawało w związku z wydaniem orzeczenia lekarza medycyny pracy, stwierdzającego brak zdolności do wykonywania pracy w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy, a wyłączną przyczyną rozwiązania stosunku pracy były okoliczności niezwiązane z utratą przez pracownika zdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy. Wskazując na powyższe, organ rentowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach w całości, a także o uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 26 października 2010r. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonych wyroków i orzeczenie, co do istoty sprawy, poprzez oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz orzeczenie - na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 415 k.p.c. - o zwrocie spełnionego świadczenia od ubezpieczonego J. H. na rzecz organu rentowego.

Wyrokiem z dnia 14 maja 2012r. (sygn. akt I UK 400/11) Sąd Najwyższy uchylił wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna okazała się uzasadniona tylko w zakresie podniesionego przez organ rentowy zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c. Przepis ten stanowi, że sąd II instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji i w postępowaniu apelacyjnym. Dopuszcza on możliwość odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych przez sąd I instancji bez konieczności ponownego ich przeprowadzenia, jednakże ocena ta powinna być oparta na całym, wszechstronnie rozważonym materiale dowodowym. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby Sąd Apelacyjny dokonał takiego rozważenia. Sąd Apelacyjny zmieniając ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy w zakresie daty rozwiązania stosunku pracy, nie przeprowadził ponownej całościowej oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu przed Sądem I instancji, opierając orzeczenie jedynie na twierdzeniu ubezpieczonego o rozwiązaniu stosunku pracy - pomiędzy powodem a Hutą (...) S.A. w likwidacji - w dniu 31 stycznia 2009r., wbrew treści świadectwa pracy, z którego wynikało, że wyżej wymieniony stosunek pracy uległ rozwiązaniu w dniu 31 października 2008r. Niewyjaśnienie wyżej wskazanej sprzeczności, powoduje niemożność stwierdzenia, czy w niniejszej sprawie w ogóle na podstawie art. 7 w związku z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), ubezpieczony mógł nabyć prawo do wcześniejszej emerytury, skoro zgodnie z art. 4 pkt 6 cytowanej ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Przechodząc do kwestii naruszenia przepisów prawa materialnego, Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska organu rentowego, że przesłanką warunkującą przyznanie prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 7 ustawy o emeryturach pomostowych, pracownikowi wykonującemu w hutnictwie prace w szczególnych warunkach wymienione w pkt 4-12 załącznika nr 1 do powołanej wyżej ustawy, jest rozwiązanie stosunku pracy pozostające w związku z wydanym uprzednio orzeczeniem lekarza medycyny pracy, o którym mowa w art. 7 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Sąd Najwyższy, orzekający w niniejszej sprawie, uznał za istotne tylko to, aby w sprawie o emeryturę pomostową ubezpieczony legitymował się wymaganym orzeczeniem lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach, od których zależy ustalenie pomostowych uprawnień emerytalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2012r., I UK 276/11, LEX 1157546 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2012r., I UK 375/11, LEX 1171288). Ponadto, w ocenie Sądu Najwyższego art. 4 pkt 7 ustawy, który dla ustalenia prawa do emerytury pomostowej wymaga rozwiązania z ubezpieczonym stosunku pracy, nie uzależnia jej przyznania od określonego sposobu jego ustania, którego ustawa nie wskazuje, ani nie wymaga związku rozwiązania stosunku pracy z orzeczoną stwierdzoną niezdolnością do wykonywania prac w szczególnych warunkach, od których zależy ustalenie pomostowych uprawnień emerytalnych. Dlatego pracownik, który po wejściu w życie ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1658 ze zm.) podjął i wykonywał zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnym charakterze, nabywa prawo do emerytury pomostowej bez względu na datę wydania przez lekarza medycyny pracy orzeczenia o niezdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do tej ustawy (art. 7 pkt 3 tej ustawy), które ponadto nie musi mieć funkcjonalnego związku z rozwiązaniem stosunku pracy. Innymi słowy, przyczyna rozwiązania stosunku pracy nie ma istotnego znaczenia przy ubieganiu się uprawnień emerytalnych z ustawy o emeryturach pomostowych.

Mając na uwadze, że ustawa o emeryturach pomostowych dopuszcza odstępstwa od przesłanki wymienionej w jej art. 4 pkt 6, przy przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, podczas ponownego rozpoznawania sprawy, daty rozwiązania stosunku pracy wskazanej

w świadectwie pracy, tj. 31 października 2008r. - Sąd Najwyższy zalecił, aby Sąd ten rozważył, czy w niniejszej sprawie ubezpieczony znajdował się w szczególnej sytuacji, o której mowa w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, który stanowi, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie która; 1) - po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; 2) - spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 oraz art. 5-12; 3) - w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego jest uzasadniona.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Apelacyjny kierując się zaleceniami Sądu Najwyższego badał, czy ubezpieczony spełnił przesłanki określone art. 7 powołanej ustawy, a w szczególności, czy ubezpieczony spełnił przesłankę wymienioną w pkt 3, tj. niezdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy na dzień złożenia wniosku bądź na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Poza sporem jest ukończenie wieku 55 lat oraz posiadanie 15 lat pracy w szczególnych warunkach w hutnictwie, a także niewykonywanie po dniu 31 grudnia 2008r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 powołanej ustawy .

Sąd Apelacyjny miał przy tym na uwadze, że postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego bądź emerytalnego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS ani lekarza medycyny pracy uprawnionego do wydania orzeczenia o niezdolności do pracy dla potrzeb pracowniczych. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną, poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku. Dlatego też późniejsza zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego nie może stanowić podstawy do uznania decyzji za wadliwą i jej zmiany.

Zmiana decyzji wskutek ewentualnego spełnienia warunków nabycia prawa do świadczenia w czasie postępowania odwoławczego prowadziłaby do zmiany charakteru postępowania rentowego z administracyjno-sądowego na wyłącznie sądowy.

Stanowisko takie - reprezentowane przez Sąd Najwyższy (vide wyrok z dnia 20 maja 2004r. II UK 395/03, OSNP 2005/3/43), jak i utrwalone w orzecznictwie sądów powszechnych - Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym podziela w całej rozciągłości.

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny celem wyjaśnienia spornej kwestii niezdolności ubezpieczonego do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy, dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu medycyny pracy - lek. med. A. L. na okoliczność, czy ubezpieczony na dzień 25 czerwca 2009r. (tj. na dzień złożenia wniosku) bądź na dzień 3 września 2009r. (tj. wydania decyzji) był niezdolny do wykonywania prac w warunkach szczególnych wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy. W oparciu o opinię główną (k. 154-160 a.s.), opinię uzupełniającą (k. 165-167 a.s.) oraz ustną opinię uzupełniającą (k. 190 verte – 191 a.s.), Sąd Apelacyjny ustalił, że u ubezpieczonego stwierdza się:

1. nadciśnienie tętnicze,
2. przepuklinę pachwinową lewostronną,
3. krótkowzroczność,
4. obserwację w kierunku gastrologicznym (brak dokumentacji),
5. niedosłuch z zachowaniem wydolności społecznej słuchu,
6. żylaki podudzi bez zmian zapalnych i troficzných.

Brak jest dowodów w postaci dokumentacji medycznej z leczenia z okresu 2008r.-2009r., dających podstawę do stwierdzenia, że ubezpieczony na dzień 25 czerwca 2009r. bądź na dzień 3 września 2009r. był niezdolny do pracy, co pozwala przypuszczać, że był zdolny do pracy jaką wykonywał, a to zgodnie z ostatnim badaniem okresowym wykonanym przez lek. med. - J. M.. Ubezpieczony w trakcie badania u biegłej został przez nią zobowiązany do dostarczenia dokumentacji medycznej z tych badań

i kserokopię tej dokumentacji dostarczył. Kserokopia dokumentacji z badań nie zawiera wyników badań, które kwestionowałyby zdolność ubezpieczonego do pracy, orzeczoną do 30 października 2008r. Ubezpieczony nie wniósł odwołania w trybie ustawowym od tego zaświadczenia.

Brak także późniejszych zgłoszeń ubezpieczonego o pogorszeniu stanu zdrowia w okresie do daty kontrolnego badania, co musiałoby skutkować wcześniejszym badaniem, przed 31 października 2008r.

Biegła, oceniając dla Sądu, musi oceniać w trybie obowiązującego w medycynie pracy ustawodawstwa i ocena ta może wynikać jedynie z dokumentacji medycznej z tamtego okresu,

ponieważ biegła nie przeprowadzała sama badania we wskazanym przez Sąd okresie.

Obecny stan zdrowia ubezpieczonego, wynikający z badania biegłej w dniu 6 listopada 2012r. nie daje podstaw do wnioskowania, że w dniu 3 września 2009r. ubezpieczony był niezdolny do pracy w szczególnych warunkach, ponieważ z tego okresu nie ma dokumentacji medycznej o chorobie ubezpieczonego. Ubezpieczony, zapytany przez biegłą czy w 2009r. pozostawał w leczeniu w przychodni lub był na obserwacji szpitalnej, odpowiedział przecząco, zresztą z 2008r. także nie ma dowodów leczenia. Dopiero w 2010r. w kartotece lekarza rodzinnego są zapisy zwyczaj ciśnienia tętniczego i złe leki, co biegła ujęła w opinii z 6 listopada 2012r.

Podnoszona w piśmie procesowym ubezpieczonego sprawa przepukliny pachwinowej jest schorzeniem usuwalnym operacyjnie i tylko wola ubezpieczonego mogłaby decydować

o jej usunięciu. Na podstawie analizy dokumentacji medycznej lekarza medycyny pracy, uprawnionego do badań profilaktycznych ubezpieczonego i orzekania o zdolności

do pracy, w przypadku ubezpieczonego, należy przyjąć, że ubezpieczony do 31 października 2008r., a więc do daty zatrudnienia w Hucie (świadczenie pracy) był zdolny do pracy na stanowisku pracy w szczególnych warunkach, na którym pracował.

Biegła wyjaśniła, że nie mogła opierać się na zaświadczeniu wydanym przez lek. med. R. P., bowiem nie zostało wydane w ustawowym trybie

(co szczegółowo wyjaśniła w opinii uzupełniającej i opinii ustnej) oraz nie zostało wydane

w dacie, jak na zaświadczeniu. Dodatkowo wyjaśniła, że ostatnie badanie okresowe kwalifikuje zdolność ubezpieczonego do pracy w szczególnych warunkach do 31 października 2008r.,

co oznacza, że po tej dacie nie był ubezpieczony dopuszczony do pracy, ponieważ

w dokumentacji Poradni Medycyny Pracy brak kolejnego skierowania pracodawcy i zaświadczenia uprawnionego lekarza, a bez takiego zaświadczenia przełożony ubezpieczonego nie mógł go dopuścić do pracy po 31 października 2008r., zwłaszcza na stanowisko pracy w szczególnych warunkach.

Biegła stwierdziła natomiast w opinii głównej z dnia 6 listopada 2012r., że ubezpieczony aktualnie jest niezdolny do wykonywania prac w szczególnych warunkach, wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy

Odnosząc się do opinii biegłego W. S., który stwierdził, że ubezpieczony był niezdolny do pracy, oświadczyła, że wnioskowanie zawarte w końcowej części opinii głównej (a oparte na przebiegu schorzenia i wynikach aktualnego badania), uważa za ryzykowne i pozostające w sprzeczności z rozporządzeniem (Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych dla celów przewidzianych w Kodeksie Pracy.), które stanowi o orzekaniu na podstawie wyników badań z właściwego okresu. Zdaniem biegłej, brak dokumentacji z jakiegokolwiek leczenia z okresu poprzedzającego ustalaną datę i oświadczenie ubezpieczonego, że nie leczył się w tym okresie, z punktu widzenia medycyny pracy, jest argumentem za przyjęciem takiego stanowiska, jakie ona prezentuje, bo przepisy z zakresu medycyny pracy są w tym zakresie ściśle sprecyzowane.

Biegła dodała, że z pewnością, z chwilą badania nie dopuściłaby ubezpieczonego do wykonywania dotychczasowej pracy, natomiast nie jest powiedziane, że nie mógłby wykonywać pracy na innym stanowisku w tym samym zakładzie, gdzie są inne zagrożenia, nie dotyczące ubezpieczonego. Nadciśnienie tętnicze w niektórych przypadkach na niektórych stanowiskach pracy nie jest przez orzeczników ZUS traktowane jako przyczyna inwalidztwa, w zależności od stanowiska pracy i stopnia zaawansowania schorzenia.

Należy wskazać, że opinia, jak każdy dowód w sprawie, podlega ocenie pierwotnie stron, które mogą przedstawiać zastrzeżenia do opinii, a następnie sądu, który musi dokonać wszechstronnej analizy i oceny materiału dowodowego, z którego korzystał.

Sporządzona w niniejszej sprawie opinia odpowiada na pytania postawione w tezie dowodowej. Jest zgodna z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Wydana została na podstawie, wskazanych przez Sąd przesłanek. Sformułowana została w sposób przejrzysty i zrozumiały dla osób nie posiadających wiadomości specjalnych.

Sąd II instancji podzielił opinię biegłej z zakresu medycyny pracy, bowiem została wydana przez lekarza reprezentującego specjalność adekwatną do oceny zgłaszanych i rozpoznanych schorzeń. Biegła wypowiedziała się po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego i wnikliwej analizie akt osobowych ubezpieczonego, udostępnionej skąpej dokumentacji lekarskiej. Dokonała wszechstronnej oceny rozpoznanych schorzeń, stopnia ich zaawansowania i wpływu na zdolność do zatrudnienia w okresach wskazanych w tezach dowodowych. Ustosunkowała się do zarzutów pełnomocnika ubezpieczonego. Szczegółowo uzasadniła przyczyny, które jej zdaniem, legły u podstaw rozbieżności w ocenie niezdolności ubezpieczonego do zatrudnienia pomiędzy lek med. R. P., a biegłym W. S., wskazując na konieczność orzekania w oparciu o dokumentację lekarską z okresu wstecznego.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podzielił opinię biegłej lek med. A. L., uznając ją za logiczną i przekonującą. Nie podzielił natomiast stanowiska zajętego przez biegłego lek. med. W. S., a to z uwagi na brak jakiegokolwiek dokumentacji lekarskiej, stwierdzającej leczenie bądź przewlekłość schorzenia.

Dokumentacja, którą ubezpieczony udostępnił, zaczyna się od 2010r. Informuje ona

o problemach z gorszym słuchem oraz rejestruje zwyżki ciśnienia tętniczego z 30 października 2012r. Aktualnie dostarczony wynik konsultacji okulistycznej z 30 października 2012r. - badanie dna oczu ubezpieczonego - diagnozuje w kierunku nadciśnienia tętniczego II °, jednakże nie oznacza to, że w 2009r. był taki sam stan, ponieważ ubezpieczony dostarczył ustawową dokumentację z badań profilaktycznych z Przychodni Medycyny Pracy przy Szpitalu (...) w K. z dat 2002r., 2004r. oraz 2006r., z których wynikają normalne wartości ciśnienia tętniczego.

Ponadto, ubezpieczony był dopuszczony do pracy w okularach, zatem w tym przypadku był zapewne w nadzorze okulisty poza badaniem profilaktycznym, co skutkowałoby interwencją okulisty w przypadku zmian chorobowych.

W tej sytuacji zdrowotnej, nie można wyniku badania z 30 października 2012r. przenosić na 2009r. Dokumentacja medyczna do badania okresowego z 2006r. i zaświadczenie uprawnionego lekarza medycyny pracy z akt osobowych ubezpieczonego z tego badania, stanowi o zdolności do pracy na wskazanym stanowisku do 31 października 2008r.

Zdolności tej ubezpieczony nie zakwestionował w trybie ustawowym.

Analizując całokształt materiału dowodowego, zgromadzonego przed Sądem I i II instancji, Sąd Apelacyjny uznał, że ubezpieczony nie wykazał, iż na dzień składania wniosku, ani też na dzień wydania decyzji, utracił zdolność do wykonywania prac w warunkach szczególnych, wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy, a w konsekwencji, nie nabył uprawnień do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 powołanej na wstępie ustawy.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny, uwzględniając apelację organu rentowego, zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie w myśl art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

/-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA J. Ansion

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

JR